

les til rådighed hvert år til integration af ca. 500 flygtninge i landet.

I den integrationsbistand, som på myndighedernes vegne ydes af Dansk Flygtningehjælp, og som omfatter en gennemsnitsperiode på ca. 18 måneder efter flygtningenes anerkendelse og overgivelse til Dansk Flygtningehjælps forsorg, skelnes der således ikke på nogen måde mellem konventionsflygtninge og B-flygtninge.

Derimod indtræder der en forskel, hvis de pågældende efter forsorgsperioden under Dansk Flygtningehjælp har behov for fortsat bistand gennem bopælskommunens socialforvaltning. Er der tale om forsorgsudgifter til personer anerkendt i henhold til flygtningekonventionen, kan kommunen få refunderet disse forsorgsudgifter fuldt ud fra staten, medmindre den pågældende flygtning forud har klaret sig uden offentlig bistand i 2 år. Over for B-flygtninge er der derimod ikke adgang for kommunen til at få refunderet afholdte forsorgsudgifter; her gælder ganske de samme regler som for andre personer med bopæl i kommunen, hvad enten der er tale om udlændinge eller om danske statsborgere. Også i henseende til reglerne om tilkendelse af pension er der visse forskelle, alt efter om der er tale om A- eller B-flygtninge.

Inden for undervisningsområdet er der i henseende til den statslige uddannelsesstøtte indført en ordning, som ligestiller A- og B-flygtninge.

Ved indenrigsministeriets behandling af sager om indfødsret, som forelægges indfødsretsudvalget, har der udviklet sig en praksis, hvorefter det normale krav om 7 års ophold reduceres, når ansøgeren er flygtning. Ej heller på dette område skelnes der mellem A- og B-flygtninge.

Inden for justitsministeriets område har man fastholdt en principiel forskel mellem A- og B-flygtninge. Således har A-flygtninge efter flygtningekonventionens art. 28 ret til udstedelse af rejsedokument (et såkaldt »flygtningepas« eller »konventionspas«). B-flygtninge, der har behov for rejselegitimation, kan ikke få konventionspas, men tilbydes i stedet et dansk fremmedpas. I henseende til garantier mod udvisning eller hjemsendelse er A-flygtninge beskyttet af flygtningekonventionens art. 32 og 33, hvilke bestemmelser ikke gælder for B-flygtninge.

I praksis er forskellen mellem beskyttelsen mod udvisning og hjemsendelse af A- og B-flygtninge dog ikke stor. Sager om hjemsendelse af personer, der som A- eller B-flygtninge har været overgivet til Dansk Flygtningehjælps forsorg, skal af tilsynet med udlændinge forelægges for justitsministeriet. Også i tilfælde af indstilling om udvisning af flygtninge på grund af kriminalitet er det blevet praksis, at justitsministeriet behandler sagen med anvendelse af en procedure svarende til den, der anvendes over for A-flygtninge, blandt andet således, at Dansk Flygtningehjælp får lejlighed til at afgive en udtalelse forud for eventuel beslutning om hjemsendelse.

Eksempler på anvendelsen af B-flygtningebegrebet

B-flygtningebegrebet opstod som nævnt med henblik på at give beskyttelse og bistand til afhoppere, som man fandt det betænkeligt at sende hjem, fordi de ved en forsinket hjemkomst måtte befrygte at blive udsat for alvorlige ubehageligheder. Mange østeuropæiske landes straffelovsbestemmelser kriminaliserer den såkaldte »republikflugt«, dvs. udrejse uden tilladelse eller udeblivelse i længere tid end en eventuel tilladelses gyldighed; ofte giver strafferammen mulighed for idømmelse af strenge straffe. I visse østeuropæiske lande anfører straffeloven ikke udtrykkeligt begrebet »republikflugt«, men betragter i stedet ulovlig udeblivelse som en handling, hvorved der tilkendegives hensigt om at begå forræderi mod staten eller om at bringe statens almindelige omdømme i miskredit.

Disse muligheder for, at de pågældende asylsøgere ved afvisning eller tilbagesendelse til hjemlandet pådrager sig en efter dansk opfattelse urimelig straf, har ført til, at man har givet de pågældende opholdstilladelse som B-flygtninge. Da der ikke på asylansøgningens tidspunkt kan siges at være foregået en mod individet rettet forfølgelse fra hjemlandets myndigheders side, og da der normalt ikke kan henvises til en frygt for forfølgelse på grund af de i flygtningekonventionen anførte tilhørsforhold af racemæssig, religiøs, nationalitetsmæssig, social eller politisk karakter, har man ikke ment at kunne give anerkendelse som flygtninge i henhold til konventionen til disse asylsøgende.